

La Traviata in de Munt

Hoe Verdi op te voeren

Verdi is vaak het slachtoffer van zijn eigen succes: hij is zo alomtegenwoordig op de planken, op de plaat, op de radio, dat zijn muziek er aan kracht bij inboet. Hij fungeert of als cliché of als muzikaal behangpapier.

Verdi schreef een soort muziek die aansloot bij een bepaalde theaterpraktijk, waarvan we de sporen nog zien op oude foto's met de tot grijs vertrokken mimiek, of in stomme films waar schurkachtige acteurs nog met de ogen rollen. In de courante opera-uitvoeringen zijn

daar nog sporen van te vinden: de handen grijpen wanhopig in de lucht, de gebalde vuist bonst op de gezwollen borst, triomf schalt, droefheid snikt geknakt, en men sterft uitgebreid en eindeloos. Een tragedie die niet direct tot onze tijd behoort, zodat opvoeringen vaak licht belachelijk zijn.

Om het nog erger te maken, verleidt de muziek vanzelf tot aftandse gebaren. Zwakke regisseurs komen er niet uit. Verdi: oninteressant. Dus speelt men vals: men mikt op indrukwekkende decors, men werkt

met "plastische" opstellingen van het koor en men laat de zangers maar begaan. Resultaat: de gemiddelde opvoeringen van de Scala. Op de televisie kan men regelmatig gedrochten als *Ernani* in de mise-en-scène van Ronconi zien. Laatstere parel op deze tinnen kroon: de onwaarschijnlijke aan- en inkleding van *Nabucco*, de eerste prestatie van de nieuwe muzikale directeur, Ricardo Mutti. Te zien op alle schermen van West-Europa met hetzelfde afgrijzen.

Verdi, een verloren zaak?

Karl-Ernst en Ursel Herrmann enceneerden Verdi's *La Traviata* in de Munt. Het mirakel werkte weer. **Herrmanns** lezing is een les hoe Verdi moet worden opgevoerd.

Alfred Burgstaller (*Dottore Grenvil*), Alexander Oliver (*Gastone*), Lella Cuberli (*Violetta*) – *La Traviata*, eerste bedrijf – Foto's Oliver Herrmann

